

готовите езически повѣрия, съединилъ е отдѣлните митически предания въ едно общо цѣло и пустилъ ги е между народътъ като законна форма. Ако отъ друга страна на Еремия сж са приписвале лж-жовните легенди за Христа, и др. т., то и въ това отношение той само е можѣлъ да пусти първи въ ходъ извѣстното сказание, което още не било дошло до народната масса; а самъ той е земалъ материялъ изъ готовиятъ чужди источникъ. Едно древнѣо бжлгарско свидѣтелство именно разказва за приятието на тие легенди като на латинство¹⁷⁾. Еремия лесно е можѣлъ да заимствува изъ латински источникъ, защото латинците, т. е. римскиятъ католицизъмъ, е билъ силенъ въ славянските земи въ онова време, когато папите още не окончателно сж разграничале надъ тѣхъ своята власть съ византийските патриархи и когато страната е преминавала ту въ едни, ту въ други рѣце.

И така, дѣятелността на Еремия са оказва чисто народна: той е билъ събирателъ на народните суевѣрия; а на чуждата, донесенна ересь, и на чуждите легенди той е съобщилъ народенъ характеръ и направилъ отъ тѣхъ народни предания. Демократизмътъ на сектата са е отразалъ не само въ нейните религиозни черти и общественни тенденции, но и въ нейните поетически виражения.

Индексътъ ни съобщава още една подробностъ за Еремия, която твжрде чисто допжлнява него-

¹⁷⁾ Въ посланието на Атанасия, монахътъ ерусалимски, дѣто той укорява своятъ приятелъ за неговото довѣрие камъ богомилската ересь, са говори: „и се слышахомъ, творещи Христа поставлена попомъ, плугомъ и двѣма волома оравша. — послушствуещи Латинѣ“ в т. н. „Кормчая“ отъ 15—16-иятъ вѣкъ, Рум. № 231, л. 210.